

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

3 юли 1979 година*

„Биологични морски ресурси”

По съединени дела 185/78 - 204/78

с предмет преюдициално запитване от Economische Politie rechter (съдебна полиция по икономически въпроси) към Arrondissementsrechtbank (Окръжен съд), Rotterdam, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда, по наказателно производство пред упоменатия съд срещу

Firma J. van Dam en Zonen (дела 185 и 186/78),

Firma J. en W. Lokker Corneliszonen (дела 187 и 188/78),

Rederij Delta B.V. (дело 189/78),

Firma Gebr. J. en W. Melissant (дела 190 и 191/78),

Firma C. Tanis Jaczn en Zonen (дело 192/78),

Jan Tanis, риболовец (дело 193/78),

Firma Gebr. van der Klooster (дело 194/78),

Firma Jac. van der Klooster en Zoon (дело 195/78),

Jac. Tanis, Kmrszn en Zonen (дело 196/78),

Jan Grinwis, риболовец (дело 197/78),

Anthonij Redert, риболовец (дело 198/78),

Firma A. Redert en G. Tanis (дело 199/78),

Firma Joh. en Kr. Orgers Gerritzonen (дело 200/78),

Visserijbedrijf Wisselvalligheid B.V. (дело 201/78),

Johannes Tanis, риболовец (дело 202/78),

Johannes Grinwis, риболовец (дело 203/78),

* Език на производство то: нидерландски.

Adam't Mannetje, риболовец (дело 204/78),

всички от които имат място на дейност или пребиваване в Goedereede,

относно тълкуването на член 102 от Акта от 22 януари 1972 г. относно условията на присъединяване и за промените в Договорите, както и на някои разпоредби на правото на Общността относно националните мерки, отнасящи се до квотните ограничения на улова на писия и камбала в Северно море,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н J. Mertens de Wilmars и г-н Mackenzie Stuart, председатели на състав, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco, г-н A. Touffait и г-н T. Koopmans, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н. A. Van Houtte,

1. С 20 решения, постановени на 18 юли 1978 г. и получени в Съда на следващия 14 септември, Economische Politiechter към Arrondissementsrechtbank, Rotterdam, е отнесъл до Съда няколко преюдициални въпроса по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на член 5 от Договора за ЕИО и член 102 от Акта за присъединяване, което да му позволи да оцени съответствието с правото на Общността на подзаконовите разпоредби, приети от нидерландското правителство за ограничаване улова на писия и камбала в Северно море.

2. От материалите по делото става ясно, че е било образувано наказателно производство пред Economische Politiechter срещу 20 риболовни предприятия на риболовци за нарушение на разпоредбите на нидерландските подзаконовите разпоредби за определяне квотите за улов на писия и камбала в Северно море през 1978 г., а именно „Постановление за определяне на временни ограничения на улова на писия и камбала от 1978 г.” и „Постановление за определяне на временни квоти за улова на писия и камбала в Северно море от 1978 г.” Обвиняемите са заявили пред националния съд, че тъй като преходният срок, предвиден в член 102 от Акта за присъединяване, е изтекъл на 1 януари 1978 г., мерките, които следва да се приемат по отношение защитата на биологичните ресурси на морето, са от компетенциите на Общността. Следователно, държавата Нидерландия вече не е имала право да въвежда в сила подзаконовите разпоредби, довели до образуването на производството. Обвиняемите също така твърдят, че дори и да са били въведени в сила законно, нидерландските разпоредби са несъвместими с правото на Общността, тъй като те представляват дискриминация срещу нидерландските риболовци с оглед на факта, че разпоредбите, прилагани от другите държави-членки в същата морска зона, са по-малко строги.

3. За да може да реши този спор, Economische Politiechter е отнесъл до Съда три въпроса, които са формулирани по следния начин:

1. На коя дата срокът, посочен в член 102 от Договора относно условията за присъединяване и за адаптации на Договорите, е изтекъл?

2. Дали мерките в изпълнение на Reglement Zee - en Kustvisserij 1977 (Регламент относно морския и крайбрежния риболов от 1977 г. – Staatsblad 666), както са регламентирани в Beschikking Voorlopige Regeling Vangstbeperving Tong en Schol 1978 (Постановление за определяне на временни ограничения на улова на писия и камбала от 1978 г.) и Beschikking Voorlopige Regeling Contingentering Tong en Schol Noordzee 1978 (Постановление за определяне на временни квоти за улов на писия и камбала в Северно море от 1978 г. - Staatsblad 1977 г., 255) се основават на решения на Общността или на задължения, наложени от Общността на държавите-членки по силата на член 5 от Договора за ЕИО или на правомощията, предоставени на държавите-членки от Общността?

3. Съдържанието на упоменатите по-горе мерки съвместимо ли е с правото на Общността?

Първи въпрос (тълкуване на член 102 от Акта за присъединяване)

4. Съгласно член 102 от Акта за присъединяване, „най-късно от шестата година след присъединяването Съветът, по предложение на Комисията, определя условията за упражняване на риболов с оглед осигуряването на опазването на морското дъно и запазването на биологичните морски ресурси”. Определянето на предвидения от тази разпоредба срок създава затруднение поради факта, че текстът не се позовава на конкретен момент, а на срок, посочен с фразата „шестата година след присъединяването”. Тази фраза може да бъде тълкувана като означаваща както началото, така и края на тази година, т.е. 1 януари или 31 декември 1978 г. Това затруднение обаче може да бъде решено с помощта на член 9 от Акта за присъединяване, чийто параграф 2 предвижда, че „съгласно датите, сроковете и специалните разпоредби, предвидени в настоящия акт, приложението на преходните мерки приключва на края на 1977 г.” От сравнението с тази разпоредба става ясно, че определянето на конкретен срок в член 102 би било практически ненужно, ако края на посочения срок съвпада с края на срока за общото прилагане, определен с член 9, параграф 2, т.е. 31 декември 1977 г. Съответно, регламентираният в член 102 срок би бил безсмислен, освен ако фразата „най-късно от шестата година след разширяването” се тълкува като означаваща не началото, а края на шестата година, т.е. 31 декември 1978 г.

5. Следователно, отговорът на първия въпрос следва да бъде, че срокът, посочен в член 102 от Акта относно условията за присъединяване и измененията на договорите, е изтекъл на 31 декември 1978 г.

Втори въпрос (компетенции)

6. От упоменатото по-горе следва, че събитията, довели до производството пред Economische Politie rechter, са станали по време, когато преходния срок по член 102 все още не е изтекъл.

7. Освен това следва да се има предвид и фактът, че към въпросния момент Съветът все още не е бил приложил защитните мерки, предвидени в член 102. Това е довело до несигурност в правото, но това на практика не е довело до правен вакуум от гледна точка на правото на Общността. Съдът е показал с Решението си от 16 февруари 1978 г. (дело 61/77 г., Комисията срещу Ирландия Resueil стр. 417, параграфи 28 - 37 и 56 - 68), кое е приложимото право при тези обстоятелства и как се разпределят правомощията между Общността и държавите-членки. Следователно, през 1978 г. държавите-членки са имали правото и задължението да приемат в рамките на съответните сфери на своята юрисдикция всички мерки, съвместими с правото на Общността за защита на биологичните морски ресурси, и по-специално да определят квоти за риболов за риболовните предприятия и риболовците под техния контрол.

8. Следователно, отговорът на втория въпрос следва да бъде, че мерки като тези, обхванати от националните подзаконови разпоредби, посочени от сезиращия съд, към посочения момент са били в правомощията на държавите-членки.

Трети въпрос (съществени изисквания на правото на Общността)

9. Според документите по делото и аргументите, представени от лицата, срещу които се води наказателно производство пред националния съд, въведените в Нидерландия през 1978 г. защитни мерки се критикуват на основание на това, че те дискриминират нидерландските риболовци, тъй като разпоредбите, прилагани от другите държави-членки в това отношение са по-малко строги. В резултат на това риболовците, които не са субекти на юрисдикцията на нидерландските власти, могат дори и във водите в нидерландската риболовна зона да правят по-печеливш улов от нидерландските риболовци. Според обвиняемите, вследствие на това нидерландските разпоредби противоречат на принципа, изложен в член 7 от Договора за ЕИО, който, както те заявяват, изисква равно третиране на гражданите на всички държави-членки.

10. В тази връзка следва да бъде припомнено, че защитните мерки, договорени в Общността след консултиране с Комисията, се основават на споделената отговорност между държавите-членки в смисъл, че всяка държава регламентира в съответствие с изискванията на своето собствено национално законодателство относно квотите за риболов улова, разтоварен в нейните пристанища. Не може да бъде обявено за противоречащо на принципа на недопускане на дискриминация прилагането на национално законодателство, чието съответствие с правото на Общността още повече е безспорно, поради това, че другите държави-членки прилагат по-малко строги правила. Неравенства от този вид, ако са налице, следва да бъдат премахнати чрез консултациите, предвидени в Приложение VI към Хагската резолюция, цитирано в упоменатото по-горе решение, но те не могат да представляват основание за обвинение в дискриминация по отношение на разпоредбите за квотите за риболов, приети от държава-членка, които се прилагат еднакво към всяко лице под нейната юрисдикция.

11. Следователно, отговорът на третия въпрос следва да бъде, че национални разпоредби, като тези в нидерландската подзаконова уредба относно квотите за риболов, посочени от националния съд, не могат да бъдат разглеждани като

дискриминационни, тъй като те се прилагат по еднакъв начин спрямо всички риболовци под юрисдикцията на съответната държава-членка.

По съдебните разноски

12. Разходите, направени от правителството на Кралство Нидерландия, правителството на Кралство Дания, правителството на Френската република, правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, които са представили своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

С оглед на обстоятелството, че настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред Economische Politie rechter към Arrondissementsrechtbank, Rotterdam, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения, като се произнася по въпросите, поставени пред него от Economische Politie rechter към Arrondissementsrechtbank, Rotterdam с определение от 18 юли 1978 г., Съдът реши:

1. Сроктът, посочен в член 102 от Акта от 22 януари 1972 г. относно условията за присъединяване и измененията на Договорите, е изтекъл на 31 декември 1978 г.

2. Мерки като тези, обхванати от Beschikking Voorlopige Regeling Vangstbeperking Tong en Schol 1978 (Постановление за определяне на временни ограничения на улова на писия и камбала от 1978 г.) и Beschikking Voorlopige Regeling Contingentering Tong en Schol Noordzee 1978 (Постановление за определяне на временни квоти за улов на писия и камбала в Северно море от 1978 г.), и с дата 29 декември 1977 г., са били към посочения момент в правомощията на държавите-членки.

3. Национално законодателство, като това в нидерландските подзаконовни разпоредби относно квотите за риболов, не могат да бъдат разглеждани като дискриминационни, тъй като те се прилагат по еднакъв начин спрямо всички риболовци под юрисдикцията на съответната държава-членка.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 юли 1979 година.

Подписи